

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/12/2025
Identifikačné číslo spisu:	1421202995
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1421202995.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu P - PARTNER, s.r.o. so sídlom SNP 129, Žiar nad Hronom, IČO: 36 052 086, právne zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Považanovou, Jiráskova 400/21, Žiar nad Hronom, IČO: 31 924 280, proti žalovanému 1/ Q. G., nar. X. Z. XXXX, trvale bytom Z. N. XXXX/XX, G. - O. J.Á. I., právne zastúpenému DLMU Gabriško s.r.o., so sídlom Cukrová 14, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 42 181 020, žalovanému 2/ KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 3.512,36 eur s príslušenstvom, a o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislava č. k. 7Cob/190/2024-283 z 23. októbra 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie odmieta.

II. Dovolací súd p r i z n á v a žalovanému 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. B4-10Cb/49/2021-244 z 10. apríla 2024 žalobu zamietol, priznal žalovanému 1/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % a napokon žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznal.

2. Právne súd posúdil prejednávanú vec podľa ustanovení §§ 441, 797, 427 ods. 1, 442 ods. 1 a 3, a § 443 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Obč. zák.“). Pri rozhodovaní vychádzal z nesporného skutkového stavu, podľa ktorého nebola sporná existencia poistného vzťahu v rámci povinného zmluvného poistenia medzi žalovanými. Nebol sporný ani vznik škodovej udalosti. Uviedol, že v otázke priebehu a dôsledkov škodovej udalosti pôvodne bolo sporné, či žalobca spoluzavinil vznik škodovej udalosti, v súvislosti s tým, či bol správny postup žalovaného 2/, ktorý krátil poistné plnenie o 50 % z dôvodu spoluzavinenia žalobcu. Dokazovaním, však mal za preukázané, že krátenie poistného plnenia o 50 % žalovaným 2/ bolo na mieste, nakoľko napriek tomu, že žalobca počas konania aj na pojednávaní konanom 13. marca 2024

tvrdil, že nemohol byť spoluvinný na škodovej udalosti nakoľko nedostal ani blokovú pokutu na mieste udalosti, súd na základe návrhu vykonal lustráciu priestupkov žalobcu, pričom bolo zistené, že za priestupok spáchaný 02. decembra 2019, teda v deň udalosti, mu bola udelená pokuta vo výške 40,- eur za priestupky podľa § 22 ods.1 písm. m) zákona č. 372/1990 Zb. a § 36 ods. 1 písm. a) Zák. číslo 8/2009 Z. z. Výsluch matky žalovaného 1/, p. F.. Z. G., označil za nemajúci zásadnú relevanciu pre rozhodnutie vo veci.

3. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k jednoznačnému záveru o nedôvodnosti podanej žaloby v oboch jej nárokoch na náhradu škody a ušlého zisku. V časti náhrady škody sa súd stotožňuje s prezentovanou procesnou obranou, keď žalovaný 2/ pri likvidácii poistnej udalosti vyhodnotil škodu ako totálnu (tzv. neekonomická oprava, oprava by bola nehospodárna), určil pritom všeobecnú hodnotu poškodeného motorového vozidla na sumu 2.509,90 eura a náklady na potenciálnu opravu vo výške 13.403,86 eura. Vyplatil pritom žalobcovi poistné plnenie vo výške 699,79 eura, ktoré vypočítal ako 50 % všeobecnej hodnoty poškodeného vozidla po odpočítaní hodnoty použiteľných zvyškov, vo výške 1.399,58 eura. V konaní pritom nebolo preukázané, že určenie VŠH je nesprávne. Poukázal na to, že sám žalobca si výšku opravy vozidla určil na 2.936,44 eura a túto sumu si sám priamo uplatnil u žalovaného 2/. Konštatoval, že už z tohto samotného úkonu vyplýva, že oprava vozidla mala stáť podľa samotného žalobcu viac ako jeho hodnota. Nerentabilitu opravy označil za zrejmu. Súd konštatoval, že postup aký zvolil žalobca, keď priamo on fakturoval hodnotu opravy žalovanému 2/, napriek tomu, že ani nie je subjektom s predmetom podnikania - opravy motorových vozidiel, je zjavne nesprávny. Podľa súdu bolo možné dospieť k záveru, že výšku uplatnenej škody si poškodený sám stanovil svojpomocným spôsobom. Takýto spôsob ustálenia výšky škody, na súde uplatňovanom nároku, považoval súd za odporujúci elementárnej právnej logike. Súd poznamenal, že pri oprave vozidla, oprávnený subjekt vystaví na základe zmluvy-objednávky poškodenému faktúru, ktorú si následne poškodený môže uplatniť voči poisťovni, ak sú na to splnené podmienky. Žalobca nemal dôvod vystavovať faktúru žalovanému 2/, nakoľko tento si u neho nič neobjednal. Odhliadnuc od skôr uvedeného súd má za to, že žalobca nepreukázal riadne ani výšku uplatnenej škody. Žalobca výšku škody okrem faktúry vystavenej žalovanému 2/ preukazoval aj nadobúdacími dokladmi náhradných dielov, ktoré mali zrejme byť použité pri oprave vozidla. Súčet hodnôt týchto dokladov však nekorešponduje s uplatneným nárokom. Súd za nepreukázanú, pre účely súdneho konania, považoval aj hodnotu práce na oprave vo výške 50 hodín x 30,- eur. Rozsah uvedených prác mal súd za nepreukázaný.

4. Postup žalovaného 2/ pri likvidácii udalosti považoval súd za správny, súladný s právnymi predpismi. Určenie hodnoty poškodeného vozidla pri likvidácii škodovej udalosti, odpočítanie od tejto hodnoty hodnotu použiteľných zvyškov a prípadné spoluzavinenie poškodeného označil za štandardný postup poisťovne, ktorý neodporuje právnym predpisom.

5. Taktiež v časti uplatneného nároku na ušlý zisk považoval súd tento v celom rozsahu za nepreukázaný. Uvedol, že žalobca tento nárok odôvodnil tým, že predmetné vozidlo prenajímal na základe nájomnej zmluvy zo dňa 01. apríla 2018 nájomcovi, fyzickej osobe svojmu konateľovi p. S. K. - M.P. nákup, sprostredkovanie, predaj - IČO: 109 354 44. Výslovil názor, že ide o skutočnosť, že hoci cez dve právne entity, došlo v podstate z praktického hľadiska k prenájmu „sebe samému,..“. Podľa žalovaných išlo zo strany zmluvných strán nájomnej zmluvy o optimalizačný účtovný krok. Súd však poukázal na čl. V tejto nájomnej zmluvy (na ktorý poukázal aj žalovaný 2/, kde je okrem iného uvedené, že nájomca hradí opravy po haváriách ním zavinených. Spoluvinu konateľa žalobcu p. S. K. na škodovej udalosti považoval súd za preukázanú. Takže ako nájomca vozidla podľa uvedenej nájomnej zmluvy je povinný nahradiť žalobcovi náklady za opravu sám p. S. K. v rozsahu 50 %. Tým pádom aj za uplatnený nárok na náhradu ušlého zisku žalobcu čiastočne musí zodpovedať p. S. K., ktorý čiastočne nehodu zaviniť. Okrem tohto samostatného dôvodu na zamietnutie žaloby v tejto časti uplatneného nároku, súd považoval aj po čiastočnom späťvzátí v rozsahu 724,29 eura tento nárok za nedôvodný. Stotožnil sa pritom s názorom žalovaného 2/, že oznámením o totálnej škode dňa 13. decembra 2019 aj v prípade inak preukázaného nároku na ušlý zisk, nakoľko po tejto dobe už nejde o škodu v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. To, že žalobca sa rozhodol k oprave aj napriek jej nerentabilnosti

nezakladá nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku. (obdobne sp. zn. 4Obdo/90/2019). Aj v prípade uplatneného nároku na ušlý zisk považoval súd tento nárok za nepreukázaný, nedôvodný.

6. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému 1, ktorý mal vo veci plný úspech priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Nakoľko žalovaný 2/ vo svojej záverečnej reči uviedol, že si náhradu trov konania neuplatňuje, súd rozhodol, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva. Súd uviedol, že v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

7. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením zo dňa 23. októbra 2024 č. k. 7Cob/190/2024-283 odvolanie žalobcu odmietol a rozhodol, že žalovanému 1/ a 2/ nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Odvolací súd postupom bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je prípustné a z tohto dôvodu je potrebné ho odmietnuť.

9. Uznesenie právne odôvodnil citáciou ustanovení §§ 121 ods. 2, 4, a 5, 365 ods. 1 a 386 písm. a) CSP.

10. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že napadnutý rozsudok bol právnomu zástupcovi žalobcu doručený dňa 14. mája 2024 o 11:46 hod. Voči tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie dňa 3. júna 2024 elektronicky prostredníctvom elektronickej schránky, teda po zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania. Uviedol ďalej, že následne bol súdny spis predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, avšak z dôvodu podania návrhu na odpustenie zmeškania lehoty zo dňa 10. júna 2024, odvolací súd vrátil súdny spis súdu prvej inštancie na rozhodnutie o tomto návrhu. Poukázal na to, že súd prvej inštancie uznesením č. k. B4-10Cb/49/2021-274 zo dňa 16. júla 2024 zamietol návrh žalobcu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania v celom rozsahu. Po opätovnom predložení súdneho spisu na rozhodnutie o odvolaní žalobcu voči napadnutému rozsudku, odvolací súd konštatoval, že nakoľko posledným dňom lehoty žalobcu na podanie odvolania v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote bol deň 29. máj 2024 (streda) a žalobca podal odvolanie až dňa 3. júna 2024. Vychádzajúc z uvedeného uzavrel, že žalobca teda podal predmetné odvolanie po uplynutí zákonnej lehoty, a preto odvolací súd podľa § 386 písm. a) CSP odvolanie žalobcu odmietol.

11. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP tak, že ich náhradu oprávneným nepriznal, nakoľko si nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili a v odvolacom konaní im žiadne trovy nevznikli.

12. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) navrhujúc napadnuté uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 7Cob/190/2024 z 23. októbra 2024 a uznesenie Mestského súdu Bratislava III zo 16. júla 2024 sp. zn. BA-10Cb/49/2021 zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť aj dôvodnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Výtýkal odvolaciemu súdu, že vo svojom rozhodnutí odmietol odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie ako oneskorene podané bez toho, aby skúmal dôvody pre ktoré prvostupňový súd uznesením zo 16. júla 2024 zamietol návrh na odpustenie zmeškania lehoty. Mal za to, že týmto postupom neumožnil žalobcovi vykonať procesné úkony, ktoré mu podľa práva patria, teda domáhať sa zmeny prvostupňového rozhodnutia vo veci samej v odvolacom konaní. Výslovil názor, že na strane súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôvodov zmeškania lehoty na podanie odvolania uvedených v návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Uviedol ďalej, že prvostupňový súd pochybil, keď vo svojom rozhodnutí uviedol „žalobca vo svojom návrhu na odpustenie zmeškania lehoty uviedol, že odoslal odvolanie proti rozsudku vo veci samej elektronicky 28. mája 2024, pričom uviedol, že podanie sa nepodarilo podpísať a odoslať“. Toto konštatovanie označil za nesprávne, nakoľko na odpustenie zmeškania lehoty z 10. júna 2024 sa uvádza „V uvedený deň t. j. 28. mája 2024 sa nám nepodarilo podanie prostredníctvom E-žaloby podpísať a odoslať. Stalo sa tak až po 18:00 hod., kedy portál potvrdil, že podanie bolo úspešne

odoslané“. V súvislosti s tým poukázal na to, že odoslanie elektronického podania na portály E-žaloby funguje takým spôsobom, že po kliknutí na odkaz odposlať podanie, je spätná väzba uvedená v znení podanie bolo úspešne odoslané. Správa sa zobrazí ako informácia a neukladá sa na portály. Zobrazením tejto správy pokladali úlohu za splnenú t. j. že odvolanie bolo odoslané riadne a včas. Uviedol ďalej, že na druhý deň po odoslaní odvolania absentovali v advokátskej kancelárii služby internetu, o skutočnosti ktorej bol dodávateľ služieb informovaný bezodkladne, odstávka trvala do 3. júna 2024, až v uvedený deň bolo zistené, že v mailovej schránke sa nenachádza žiadna spätná väzba - oznam o doručení podania do podateľne súdu. Poukázal na to, že k reparácii došlo okamžite, tak ako je uvedené v návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Mal za to, že zamietnutím návrhu žalobcu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, mu bolo súdom znemožnené, aby uskutočňoval procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že podľa zák. č. 305/2013 Z. z. o e-Governmente je pre včasné doručenie podania rozhodujúce, kedy bolo podané cez príslušný portál, ktorý v tomto prípade nahrádza „poštu“ a nie je rozhodujúce, kedy je podanie prostredníctvom ústredného portálu verejnej služby doručené príslušnému súdu. Namietal, že v jeho prípade bola táto skutočnosť vo vzťahu k súdu prvého stupňa preukázaná doložením príslušného tlačiva, prostredníctvom ktorého odoslali podanie dňa 28. mája 2024, súd však túto skutočnosť neakceptoval a dôvody o výpadku služby internetu, potvrdené dodávateľom služby, považoval za nemajúce súvis s jeho omeškaním.

13. V lehote na podanie dovolania žalobca doplnil dovolanie o ďalší dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Doplnenie dovolania svojim obsahom je v prevažnej časti totožné s obsahom dovolania. Žalobca vyslovil opätovne názor, že prvostupňový súd mal návrhu na odpustenie zmeškania lehoty vyhovieť, pretože aj zlyhanie dodávateľa služby internetu je dôvodom na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania a to z dôvodu, že počas absencie tejto služby nie je možný prístup k elektronickým službám zabezpečujúcim komunikáciu medzi žalobcom a súdmi. Uzavrel, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí odmietol odvolanie žalobcu proti rozsudku prvostupňového súdu, ako oneskorene podané. Odvolaciemu súdu dovolateľ vytýkal, že neskúmal, či prvostupňový súd v uznesení vec správne posúdil.

14. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť. Namietal, že podať dovolanie v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP je v danom prípade neprípustné. Konštatoval, že argumentácia žalobcu sa opiera o predpoklad, že konajúce súdy majú považovať tvrdenie žalobcu o zobrazení správy o odoslaní podania, či k skutočnej realizácii podania odvolania dňa 28. mája 2024 za pravdivé, žalobca však v žiadnom zo svojich následných podaní, ani pri podaní návrhu na odpustenie zmeškania lehoty zo dňa 10. júna 2024 (4. júna 2024), nepreukázal pravdivosť tohto tvrdenia.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

16. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Súvisí to s tým, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v rámci zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým zákonným obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať

akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené zákonné predpoklady, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (III. ÚS 474/2017 a I. ÚS 438/2017).

18. V posudzovanom prípade žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces, b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...). Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...). Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

22. Tak ako už dovolací súd zdôraznil vyššie, ustanovenie § 420 písm. f) CSP však zakladá prípustnosť dovolania len v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces tak, že strane sporu bola znemožnená realizácia jej procesných oprávnení resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore. Dovolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že mu odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom tým, že odvolanie ako oneskorene podané odmietol. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, v nadväznosti na dovolateľom uplatnený dovolací dôvod, dovolací súd uvádza, že dovolateľ podal dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Cob/190/2024-283 z 23. októbra 2024, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie žalobcu (v prejednávanej veci dovolateľa) podané proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č. k. B4-10Cb/49/2021-244 zo dňa 10. apríla 2024. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že medzi stranami sporu nie je sporné, že uvedené odvolanie bolo skutočne podané po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania, o čom svedčí aj žalobcom podaný návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Z obsahu dovolania však vyplýva, že dovolateľ sa ním v podstate snaží dosiahnuť zmenu

uznesenia Mestského súdu Bratislava III č. k. B4-10Cb/49/2021-274 zo 16. júla 2024, proti ktorému v zmysle § 357 CSP nebolo prípustné podať odvolanie a ktoré nie je možné napadnúť ani dovolaním, nakoľko v zmysle § 420 a § 421 CSP dovolanie je prípustné podať iba proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Dovolací súd len na okraj uvádza, že z uznesenia ÚS SR č. k. IV. ÚS 499/2024-7 z 22. októbra 2024 vyplýva, že uznesením Mestského súdu Bratislava III č. k. B4-10Cb/49/2021-274 zo 16. júla 2024 sa zaoberal aj ústavný súd. V odôvodnení uznesenia ústavný súd zdôraznil, že účelom inštitútu odpustenia zmeškanej lehoty je odstraňovať tvrdosť zákona a reflektovať na rôzne individuálne životné situácie, pre ktoré môže strana procesný úkon zmeškať (náhle ochorenie, hospitalizácia v zdravotníckom zariadení atď.), na druhej strane nemôže byť tento inštitút zneužitý na legitimáciu nedbanlivosti procesnej strany, resp. jej právneho zástupcu. Ústavný súd vyslovil záver, že zlyhanie pripojenia internetu a s tým spojené technické problémy odoslania odvolania na adrese advokátskej kancelárie nemôžu v danom prípade predstavovať ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty, keďže tak ako uviedol mestský súd, žalobcovi resp. jeho právnomu zástupcovi nič nebránilo odoslať riadne podpísané odvolanie aj z iného miesta s funkčným internetovým pripojením, alebo využiť doručenie prostredníctvom poštového podniku, keďže o existencii technickej poruchy mal vedomosť. Ústavný súd ďalej konštatoval, že odvolateľ mestskému súdu ani ústavnému súdu žiadnym hodnoverným spôsobom (predložením potvrdenia o odoslaní podania, doručenky, prípadne potvrdenia podateľne súdu o prijatí podania), nepreukázal jeho tvrdenie, že odvolanie odoslal prostredníctvom portálu slovensko.sk už 28. mája 2024, o čom mu prišlo potvrdenie a preto sa domnieval, že odvolanie bolo podané riadne a včas.

23. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu nepovažoval odvolanie za podané včas a citoval aj právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí.

24. V doplnení dovolania dovolateľ uviedol ďalší dovolací dôvod a to ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

25. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

26. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená, preto ani nedošlo k vytvoreniu a ustáleniu jeho rozhodovacej praxe. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch, alebo domnienkach, ktoré mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvostupňový a odvolací súd, v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP. Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolateľ právnu otázku nekonkretizoval a v podstate i keď uviedol i tento dovolací dôvod, vychádzajúc z obsahu dovolania, v skutočnosti prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodil iba z § 420 písm. f) CSP.

27. Z dôvodov vyššie uvedených dospel súd k záveru, že dovolanie dovolateľa (žalobcu) neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený vecný prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu a preto dovolací súd predmetné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

28. V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi ako neúspešnej strane (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.